

ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Καὶ τὰ παιδιά μεγαλώνουν μὲ τὰ βαθειὰ τους μάτια
καὶ δὲ γνωρίζουνε τίποτε, μεγαλώνουν καὶ πεθαίνουν
καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τραβάνε τὸ δρόμο τους.
Τὰ πικρὰ ὀπωρικὰ ὀριμάζουν καὶ στάζουνε γλύκα
καὶ τὸ βράδυ πέφτουν σὰν πουλιὰ πεθαμένα
καὶ κοίτονται κάμποσες μέρες καὶ σαπίζουν.
Καὶ πάντα ὁ ἄνεμος πνέει καὶ πάντοτ' ἐκ νέου
ἀφιγγραζόμαστε καὶ προφέρουμε κάποια μιλήματα
κ' αἰσθανόμαστε τὴν ἡδονὴ καὶ τὴν κούραση τῶν μελῶν μας.
Καὶ οἱ δρόμοι γλυστρᾶνε μέσ' ἀπ' τὴ γλῶση καὶ κάποια μέρη
δῶθε καὶ κείθε, εἶναι γεμάτα λαμπάδες, δέντρα καὶ νερὰ κοιμισμένα
ποὺ φέρνουνε φόβο, στεγνά, πτωματώδη . . .
Γιατί τοῦτοι ὑψώθηκαν παραπάνου καὶ δὲν ἐξισώνονται
ποτὲ ἀναμεταξύ τους ; καὶ ἄραγε νάναι ἀμέτρητοι.
Τί διαφέρει τὸ γέλιο, τὸ κλάμμα ἢ τὸ χλώμιασμα ;
Τί μᾶς χρησιμεύουν ὅλ' αὐτὰ, κ' αὐτὰ τὰ παιγνίδια,
σ' ἐμᾶς ποὺ δίχως ἀμφιβολία εἴμαστε μεγάλοι κ' αἰωνίως ἐρημικοί
σ' ἐμᾶς ποὺ ὅταν προχωροῦμε δὲ ζητάμε κανένα σκοπὸ ;
Σὲ τί μᾶς χρησιμεύει ἐπίσης ἂν εἶδαμε πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα ;
Κι' ὅμως λέει ἀρκετά, ἐκεῖνος ποὺ λέει « Ἐσπέρα »
μιά λέξη ἀπ' ὅπου ξεχύνεται ἡ μελαγχολία καὶ ἡ θλίψη,
ὅπως ἀπὸ τὴν κοίλη κερήθρα στάζει τὸ μέλι ποὺ εἶναι βαρὺ.

RICHARD DEHMEL

Η ΒΡΑΔΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑΣ

Ἦ καλέ μου, στὰ θερμὰ προσκεφάλια,
ἢ δέησή μου σὲ σένα ἀνεβαίνει τὸ βράδυ !
Ἦ ἂν τοῦλάχιστον . . . ἂν τῶξενε
τί φλόγα ἐρημική μὲ κυριεύει !

Κόσμε ! πότ' ἐπὶ τέλους θὰ δυνηθῶ νὰ τὸν ἀγκαλιάσω
Ἦ ! κάμε με νὰ ὄνειρευτῶ πῶς τὸν σφιγγουν τὰ χέρια μου,
ὄτ' εἶναι ὁ ἥλιος καὶ ὄτ' εἶμαι ἡ γῆ,
καὶ κρέμαμαι ἀλάκαιρη στὸ φιλί του,